

Anne Grete Holmsgård (VS):

Den del af den, der handler om udenrigsministerens redegørelse, vil vi heller ikke tilslutte os.

(Kort bemærkning).

Gert Petersen (SF):

Jeg glemte i første omgang at redegøre for vores holdning til de to andre dagsordensforslag. Vi vil, hvis det kommer til afstemning, støtte hr. Arentofts dagsordensforslag. Det er usædvanligt, at en sådan kontrakt offentliggøres, det ved jeg, men situationen er sandelig også usædvanlig. Efter at energiministeren først havde klokket i det – jeg vil tro, at ordet er passabelt – og det derefter har vist sig, at energiministeriet åbenbart er utæt som en si og man alligevel kan læse kontrakten i Berlingske Tidende, så synes jeg lige så godt, at staten selv kan offentliggøre kontrakten, i stedet for at en privat avis plus en utæthed i et ministerium skal have patent på det.

Hr. Ib Christensens dagsordensforslag vil vi også stemme for, fordi vi anser det for at være principielt rigtigt. Men jeg vil godt lige understrege, at vores støtte til hr. Ib Christensens dagsorden ikke må opfattes på den måde, at vi har noget som helst imod, at udenrigsministeren taler med Helmut Schmidt og Giscard d'Estaing. Jeg vil tværtimod sige, at ved flere lejligheder er det løbet mig koldt ned ad ryggen, når jeg har hørt udenrigsministeren udtale sig herhjemme. Så er han kommet ned og har talt med Helmut Schmidt og Giscard d'Estaing, og næste gang udenrigsministeren udtalte sig, lød det faktisk rimelig fornuftigt og mere til gavn for afspændingen, så vi støtter altså hr. Ib Christensens dagsorden. Det må altså ikke opfattes fra vor side som et forbud mod, at udenrigsministeren taler med fornuftige mennesker rundt omkring i Europa i syd og nord osv.

Ib Christensen (DR):

Udenrigsministeren kunne ikke lide, at jeg betegnede den politik, han fører, som passiv dansk underkastelse under EF, og da må jeg sige, at jeg beklager, men det er altså det indtryk, mit parti og jeg har fået af den politik, som ministeren fører på regeringens vegne.

Ministeren mente heller ikke, at den politik var imod den danske befolknings ønsker,

og henviste i den forbindelse til folketingsvalget den 23. oktober. Det, der imidlertid er nok så bemærkelsesværdigt, er, at dette, at EF reelt fører en samlet, en fælles, udenrigspolitik, ligger langt uden for, hvad befolkningen gav tilslutning til den 2. oktober 1972, og de meningsundersøgelser, der har været med hensyn til befolkningens syn på, at EF skulle have en fælles udenrigspolitik, viser jo, at der er flertal imod dette. Der er jo mange andre ting end EF, der spiller ind, når folk afgiver deres stemme, men jeg kan da beklage, at man ikke i højere grad tager konsekvensen af ønskerne med hensyn til Danmarks udenrigspolitik.

Så siger ministeren videre, at eksemplet med de olympiske lege jo viser, at Danmark tager en anden stilling end andre EF-lande. Ja, visse andre EF-lande, men Frankrig tog én stilling, Vesttyskland tog en anden, Italien en tredje, Holland en fjerde og Danmark en femte. Der var i hvert fald to forskellige hovedopfattelser, og det er aldrig noget problem for den danske regering, når der er uenighed, dvs. når mindst ét andet EF-land er enigt med Danmark. Men problemet for den danske regering er, at vi står alene med et standpunkt, og da vil jeg gerne spørge ministeren, om han kan nævne ét eneste eksempel på, at Danmark har stået alene og fastholdt et udenrigspolitisk standpunkt inden for EF, som alle de andre havde den modsatte opfattelse af. Jeg kender intet eksempel herpå, og det er just det, der er afgørende for en vurdering af, om vi har en reel selvbestemmelsesret på denne måde.

Jeg har lige så lidt som hr. Gert Petersen noget imod, at hr. Kjeld Olesen konsulterer Helmut Schmidt og andre, men der er jo netop sket en ændring i formen, hvad ministeren benægtede. Den ændring i formen, der er sket, er jo, at nu taler man om beslutninger. Før var det udenrigspolitiske konsultationer, nu er det beslutninger. Det står f. eks. i bemærkningerne til loven om sanktioner mod Iran. Der tales der direkte om, at EFs udenrigsministre havde besluttet sådan og sådan.

Så siger ministeren videre, at der tales jo ikke så meget om, at der er et stigende fast udenrigspolitisk samarbejde eller i det hele taget EF-samarbejde, men da må jeg erindre ministeren om, hvad han selv siger i sin tale. Han siger, at det europæiske politiske samarbejde på trods af de interne problemer i EF i